

Въ една гора живѣли великанъ и джудже. Голѣми приятели били. Весело и щастливо си прекарвали днитѣ. Само едно било лошото. Следъ обѣдъ великанътъ всѣкога лѣгалъ да спи. И джуджето искало да си подрѣме, но великанътъ откършвалъ най-голѣмия клонъ, давалъ му го и му казвалъ:

— Вземи това вѣтрилце да ми повѣнешъ и да пждишъ мухитѣ и комаритѣ отъ лицето ми. Но вѣй ми хубаво, иначе въ облацитѣ чакъ ще те захвърля, макаръ да сме приятели!

И джуджето нѣмало какво да прави. Взимало вѣтрилото, що било три пжти по-голѣмо отъ него, и вѣело, докато великанътъ сладко си спѣлъ.

Близу до гората билъ царскиятъ дворецъ. Царътъ ималъ само едно момче. Обичалъ го много и изпълнявалъ всичкитѣ му желания. Веднажъ царскиятъ синъ поискалъ златна топка. Царътъ далъ заповѣдъ и веднага приготвили топката. Била

хубава като месецъ и свѣтла като слънце. Занесли златната топка на царския синъ. Но когато царътъ отишелъ при него, що да види? Синъ му държи въ ржце топката и плаче.

— Защо плачешъ, синко? — попиталъ царътъ.

— Топката не ще да подскача, — отговорилъ царскиятъ синъ.

— Тѣй ли? — извикалъ царътъ и заповѣдалъ да му доведатъ всички мждреци отъ царството, та да видятъ защо топката не ще да подскача.

Дошелъ първиятъ мждрецъ. Брадата му била дълга два аршина и той я носелъ подъ мишницата да не се влачи по земята. Сложилъ си мждрецътъ очилата и три дни и три нощи разглеждалъ топката.

— Е, какво откри? — попиталъ царътъ.

— Всичко открихъ, царю честити, — отговорилъ мждрецътъ. — Топката е глупава, затова не подскача.